

Missziói Magazin

Az Evangélikus Missziói Központ kiadványa

1998/2

Tartalom

[Stabil egyházat akarunk? \(Gáncs Péter\)](#)

[Keressük az MM nevét!](#)

Interjú

[Kreatív szeretet \(Köháti Dóra\)](#)

["Hídépítés..."](#)

[Bemutatjuk a Külmissziói Egyesület új elnökét](#)

Tanuljuk a missziót

[Missziói ébredés egyházunkban a század elején \(Keveházi László\)](#)

["Az egész egyház ügye" \(Gazdag Zsuzsanna\)](#)

Távolban

[Nem a szellemek adták - Isten ajándéka \(Bálintné Kis Beáta\)](#)

[Együtt északi testvéreinkkel déli szomszédainknál \(Gáncs Péter\)](#)

[Passió-körúton Észak Erdélyben \(Zászkaliczky Pál\)](#)

[A felkelő nap hazájának hírnöke Várpalotán](#)

Mindennapok

[Egy missziói lelkész naplójából: Ima és misszió \(Endreffy Géza\)](#)

Levelesláda

[1656 Budapest, Postafiók 22](#)

MM-Info

[Széll Bulcsú az EKE szolgálatáról, terveiről](#)

Hírek, kérések

[Missziói Naptár 1998](#)

[Imakérések](#)

Stabil egyházat akarunk?

A stabilitás bûvös jelszavá lett napjainkban. A kormányok gazdasági, politikai stabilitási programot hirdetnek. A nemzetközi szervezetek a stabilitás biztosításán fáradoznak a különböző válságövezetekben. Szeretnénk stabil forintot, stabil munkahelyet, stabil közbiztonságot és folytathatnám milliók vágylistáját...

De vajon az egyház álma is valamiféle stabilitás lenne?!

Az 1997-es missziói évkönyv alábbi, keserűen szellemes karikatúrája elgondolkoztathat: *miféle stabilitást álmodunk?*

A dinamikus mobilitást szimbolizáló "misszió-kerekek" leszerelése sokunknak ismerős... Nem olyan távoli a történet, köztünk élnek, akik jól emlékeznek a "kerékleszerelő mesterekre"... Ők voltak azok, akik mindenféle eszközzel igyekeztek amputálni a számukra nemkívánatos egyházi "kinövéseket" Mindent megtettek azért, hogy a templomok falai közé gettósítsák a kihalásra szánt keresztyéneket...

A történelem Ura másként döntött. Nem a templomok kerültek bezárásra, nem a keresztek tűntek el az épületek homlokzatáról. Kinyíltak a határok, kapuk, ajtók. Az egyház friss levegőhöz jutott, fellélegzett...

De vajon visszakerültek-e az amputált "kerekek"? *Mozdul-e egyházunk?* Vagy még tart a dermedt várakozás, egyfajta kivárás? Igaza lenne annak a papnak, aki *Gyurkovics Tibor*: "Jónás a tők alatt" című írásában szerepel? Ő így vall: "Az egyház túlélő szervezet. Az ötvenes éveket is túl kellett élnünk. És így tovább, hatvan, hetven. Békét akar az egyház..."

De vajon miféle béke lenne ez? A temető halotti dermedtsége? Az állóvíz poshadt nyugalma? Vajon nem inkább az idézett pappal vitatkozónak van igazi, aki így érvel: "Nincs minden időben béke! Elfogy az egyház, mint a szalonna, szeletelve, vagy megavasodik a kamra-sutban, ha sokáig áll. A túlélő szervezet elpusztul... Tűz van, papám! Nem tetszett észrevenni? Hogy a kultuszminiszter óvott a világnézeti neveléstől? Semleges gyermekek kellene néki! Nem veszi észre az egyház, hogy széthordják a hit épületét?" (Magyar Nemzet 1998. március 21.)

Valóban ébredni, mozdulni kellene, sőt lehetne pünkösdi közelében, pünkösdi reményében. Megdöböntően aktuálisak még ma is *Ignatiosz* metropolitának harminc évvel ezelőtt, az Egyházak Világtanácsának uppsalai ülésén elhangzott szavai:

"Szentlélek nélkül: távoli az Isten,
Krisztus a múlté, az evangélium holt betű,
az egyház egyszerű szervezet, a tekintély uralkodás,
a misszió propaganda,
az istentisztelet emlékek fölidézése
és a keresztyén cselekvés rabszolgamorál.
De Őbenne: a feltámadott Krisztus itt van,
az evangélium életerő,
az egyház szentháromságos közösség,
a tekintély szabadító szolgálat,
a misszió Pünkösdi..."

Mi mással válaszolhatnánk erre a nagy lehetőségre, mint pünkösdi énekeink könyörgő soraival: "Záporodra várunk, öntözd meg egyházunk mezejét, ne késs!"

"Isten élő Lelke jöjj...old fel, küldj el, tölts el tűzzel!"

Gáncs Péter

Keressük az MM nevét!

Az ősszel immár három esztendeje lesz, hogy megjelent a Missziói Magazin első száma. Szinte azóta keressük a frappáns, mobilizáló nevet, ami tömören kifejezné az újság célját, küldetését.

Mivel eddig nem találtunk igazán jónak tűnő megoldást, Olvasóink segítségét kérjük. Várjuk ötleteiket, konkrét címjavaslataikat. Terveink szerint, ha megtalálnánk a tömör, lehetőleg egyszavas címet, akkor a jövőben alcímként használnánk az "evangélikus missziói magazin" megjelölést. Reméljük, őszre tervezett számunk már a megtalált új címmel jelenhet meg. Természetesen a legjobb ötleteket nyilvánosságra hozzuk, és az ötletgazdák jutalomban részesülnek. Előre is köszönjük Olvasóink segítségét!

[Tartalom](#)

MM-interjú

KREATÍV SZERETET

Éppen indulóban volt. Zsibrikre, a református Kallódó Ifjúságot Mentő Misszióba hívták csendesnapra drogos, alkoholista fiatalok közé. "Ha valahol, hát itt aztán igazán hitelesen kell hirdetni az igét" - mondta. Szeverényi Jánossal, az Északi Egyházkerület missziós lelkészével beszélgettünk az MM legutóbbi számában megjelent "Szociális feltámadás" című vezércikke apropóján.

János, hogyan kerültél kapcsolatba társadalmunk legelesettebb tagjaival, a "szociális hálóból" kihullott hajléktalanokkal?

1994 őszén keresett meg egy szociális munkás ismerősöm azzal, hogy a VIII. kerületi Családsegítő Központ olyan lelkes, "megszállott" munkatársat vár sorai közé, aki vállalja a főváros legproblémásabb részének, a "Dzsumbujnak" nevezett városrésznek a gondozását. Lelkeszi tevékenységem mellett részidőben, hetente kétszer jártam a kerület utcáit. Hajléktalanokat, krízishelyzetben levőket, magatehetetleneket kerestem. A templom melletti valóság mindig is foglalkoztatott. Meggyőződésem, hogy Jézus Krisztus kint van az utcán. Nem zárkozhatunk be a lelkeszi hivatal falai közé mi sem.

Az ilyen súlyos helyzetben lévő emberekkel sokszor még a kommunikáció is nehéz, vagy lehetetlen...

Volt, akihez mentőt hívtam, másokat a családsegítő irodájába vittem. Lelki segéllyel, munkakereséssel, életviteli tanáccsal próbáltuk elindítani - a segítségre szoruló bevonásával, maximális együttműködésével - a rehabilitációs folyamatot. Nagyon sokat tanultam az ottani kollégáktól. Hivatásuk szakmai részét - legalább alapszinten - jó lenne minden lelkésznek elsajátítania, hogy ki-ki hatékonyabban végezhesse szolgálatát.

Gyülekezeti munka mellett hogyan vállalható fel egy - szintén - teljes embert igénylő missziós terület?

Ezzel a kérdéssel én is szembesültem 2 év után. 1995. nyarán kerültem Kelenföldre, egy ideig még párhuzamosan végeztem mindkét hivatást, majd rájöttem: a gyülekezeten belül is óriási az igény a szociális segítő, felkaroló tevékenységre. Hiszen egy gyülekezetben a társadalom keresztmetszetét láthatjuk: a szegénység, munkanélküliség, a családi krízisek mindenütt jelen vannak. A lelki munkát nem lehet elképzelni a tagok élethelyzetének vizsgálata, figyelmes feltárása nélkül. Anyaszentegyház vagyunk. Egy anya egyaránt gondozza gyermekeit testi, lelki és szellemi értelemben! Isten legfőbb ajándéka a bűnbocsánat. De az evangélium hirdetése következményekkel jár, gyümölcsöket érlel az ige befogadójában Előbbi a prioritás, de az utóbbi - a tevőleges, testi gondoskodás - sem mellőzhető. Tudathasadásos az a keresztyénység, amely két "én"-ről, egy hívő és egy "normális" énről tud. A bűnbocsánat evangéliuma semmivel sem helyettesíthető, de a kreatív szeretetre szóló küldetésünket is hangsúlyozni kell.

Kik lehetnek egy ilyen gyülekezeten belüli szociális misszióban a lelkész munkatársai?

Mindenki! Az aktív tagok, az ifjúság, de már a konfirmandusok is bekapcsolódhatnak. Ha a lelkész jól

"menedzseli", ötletesen szervezi a munkát, bizonyos, hogy partnerekre lel a gyülekezetben. Kelenföldön mintegy 80 hajléktalannal állunk kapcsolatban. Az irodában, a faliújságon feltüntettük az ingyenkonyhák, ruhaosztók címét. Arra bízgatjuk a betérőket, hogy kezdjék el intézni a saját életüket. Mi segítünk, de nem helyette, hanem vele együtt indulunk el. Fontos az élő, jó munkakapcsolat a szociális szervezetekkel, például az Üdvhadsereggel. Nem mi oldunk meg mindent, hanem tudjuk, hogy hová lehet irányítani a rászorulókat., A gyülekezetben belüli és az utcai misszió cselekvő hitvallás arról: Jézus Krisztusban felelősek vagyunk egymásért.

Köszönöm a beszélgetést.

Kőhádi Dóra

[Tartalom](#)

Tanuljuk a missziót!

Keveházi László előadása az Evangélikus Külmissziói Egyesület közgyűlésén hangzott el a Deák téren, a Missziói Egyesület megalakulásának 90. évfordulója alkalmából. A megemlékezésnek a szerző által rövidített változatát közöljük

Missziói ébredés egyházunkban a század elején

"... ha szeretetben munkás hit hatná át egyházunkat főben és tagokban, akkor volna hatalmas gyámintézetiünk... volna egy vagy több virágzó belmissziói egyesületünk, mely számos hittérítőt képezne és küldene... de mivel híján vagyunk az egy szükséges dolognak, a hitnek, azért bővelkedünk közigazgatási gyűlésekben, melyeken napokon át szalmát csépelünk, paragrafus-erdőket gyártunk, nemzetiségi heccekben gyönyörködünk, költjük a pénzt, töltjük a drága időt... nem vesszük észre, hogy az egyház haldoklik mellette... de hála Istennek, virradni kezd! Nemrég hangoztatni sem merték a bel- és külmisszió szükségességét, most már konkrét javaslatokkal is találkozunk..."

"Eddig szélcsend uralkodott egyházunkban, most talán kedvező szelek fújnak! Lehet, hogy ezek a kedvező szelek felébresztik a missziói érdeklődést?"

Az idézett mondatok 101 évesek, 1897-ből valók és az "Evangélikus Egyházi Szemle" Külmisszió című mellékletében olvashatók. Ezért mertem rövid írásomnak ezt a címet adni: Missziói ébredés egyházunkban a század elején.

Igazság szerint ennek az ébredésnek előzményei is vannak. Feltétlenül meg kell emlékezni a felsőöri *Wimmer Gottlieb Ágoston* lelkészről és arról a gyülekezetről, amely már a negyvenes évektől rendszeresen hordozta és támogatta a misszió ügyét. De nem szabad hallgatni a "*Skót Misszióról*" sem, amely ugyancsak ettől az időtől fogva szolgálta hazánkban a missziói ébredést. Valamint szólni kellene a németajkú református gyülekezetről Budapesten, *Biberauer Tivadarról* és *Szabó Aladárról* is.

De ha egyházunkra szorítkozunk, akkor *Scholtz Ödön* neve ugrik ki, ő az, aki a bevezető sorokat is megfogalmazta és a missziói ébredés ügyét igazán fáradhatatlanul szolgálta. S még egy név: *Schmidt Károly Jenő*, akiről feltétlenül meg kell emlékeznünk. 1897-ben egy papi értekezleten ilyen előadást tartott: hogyan lehetne egyházunkban a misszió szeretetét feléleszteni? Elmondja kettőjük hitvallását: a bel- és külmisszió fedik egymást. Egyik sincs a másik nélkül. S ha egyiket elindítjuk, a másik is életre fog kelni. A megszerettetés első lépcsője: a lelkészek és teológusok közti munka. Amíg ők nem állnak ebbe a munkába, az ügy nehezen fog előrehaladni. S a másik: a gyülekezetek ébresztése, hogy a "szűk körükön túl lássanak" imádságban és áldozatban is. Így fejezi be szolgálatát: "*Mondja ki a közgyűlés: a külső és belső missziót egyházunk legfontosabb tevékenységének tartja!*"

Tudom, evangélikus egyházunk küzdelmes évszázadai is okai, hogy egyházunkban eddig ez a munka szóba sem került. A létért, a szabadságért kellett küzdeni. Mégis ebben az időben a világ lutheránus egyházai már 526 misszionáriussal dolgoztak több, mint 50.000 gyermek és 100.000 úrvacsorázó között. Nálunk pedig még mindig ment a vita: "*előbb a belmisszió, majd azután...*" és: "*nincs gyarmatunk, minek misszionáljunk?...*"

De most, a múlt század utolsó és századunk első éveiben mintha valóban feltámadt volna a *missziói ébredés*. S ennek, hála Istennek, *jelei* is voltak. Megindult a "*Külmisszió*" című evangélikus. hittérítési folyóirat. Arról volt

szó, hogy lassan megszûnik, de *"lehetetlen Isten akarátát észre nem vennem"* - írja Scholtz Ödön a bátorításokban, - hogy indítsa és szerkessze a lapot. S elküldi minden lelkészi hivatalnak és minden érdeklődőnek! A jelek közé tartozik, hogy *személyek* is feltűnnek. Elsősorban *Mazsár Jánosról* kell emlékeznünk ebből a korból. Megindító, ahogyan egy lelkészgyűlésen bemutatkozik, aztán elindul Lipcsébe, de sajnos 1904-ben egy drezdai kórházban nagyobb útra indul, Isten hazahívja őt. *Róth Henrik* a másik személy, aki szintén Lipcsén keresztül 1912-ben Afrikában kezdi missziói munkáját, de sajnos, a világháború elragadja őt. S ha nem is egyházunk küldetésében, de meg kell említeni *Billnitzer László* nevét is ebből az időből, aki neuendettelsai kiképzést kap, és komoly missziót végez azután. Családja ma Amerikában él. Ezenkívül jelként kell vennünk a *"missziói körutakat"* gyülekezeteinkben, a lipcsei misszió munkásai járnak a gyülekezeteket azt is vállalva, hogy kritikaként ezt kapják: "háznak". De a legszebb gyümölcs talán, hogy 1909. február 2-án megindul a *Magyarországi Ágostai Hitvallású Evangélikus Missziói Egyesület (MAHEM)*, mostani Külmissziói Egyesületünk elődje is.

Volt, persze, vita is. A missziói munkának két pólusa volt. Az egyik a *"hitvallásos"*, a másik a *"közösségi"*. De ma már látjuk, nem jó a kettőt szembeállítani, sőt, egymás mellett, egymással, együtt kell a munkát végezni. A nagy vita persze azon folyt: legyen-e egyáltalán, vagy *"nem kell nekünk"* a misszió. S itt vallom meg - befejezésül - emlékezőm célját is (az emlékezésből is jó volna több!): Isten adja, hogy egyházunkban a század végén is *témává legyen a misszió*, Isten adjon missziói ébredést ma is köztünk, tegye egyházunkat *missziói egyházzá*, mert anélkül kétséges egyházunk élete és léte is.

[Tartalom](#)

A Magyar Rádió Oktatási Központjának egyházi rádióműsorok munkatársai számára rendezett tanfolyamán ismertem meg Gazdag Zsuzsanna szigorló teológust. Önként, saját költségére jelentkezett erre a képzésre, mert szeretne ezen a területen is szolgálni. Missziói érdeklődése nem új keletű. Fabiny Tibor professzor biztatására diplomamunkáját is a magyar ébredéstörténetről, az evangélizáció problematikájáról írta. Ennek záró fejezetéből idézünk. Örülünk, hogy egyre több leendő lelkészünk fedezi föl, hogy ezt a szolgálatot csak missziói elkötelezettséggel, felelősséggel lehet és szabad felvállalni.

"Az egész egyház ügye..."

Ha most visszatekintek a magyarországi evangélizáció történetére, azt kell mondanom, hogy a háború éveit követő *"nagy ébredés"* volt rám a legnagyobb hatással.

Amikor belelapozhattam az *Élő Víz* néhány számába, egyszerre éreztem örömet és szomorúságot. Örültem, mert az olvasottak mozgalmas egyházi életről tettek tanúbizonyságot, és szomorú voltam, hogy ma ez már nincsen egészen így.

Megszívlelendők ennek a korszaknak a meglátásai és eredményei. Fontos, hogy ez az áttörés egy igen nehéz történelmi időszakban, a II. világháború után történt, amikor romokban hevert az ország. A háború pusztításai miatt talajt vesztett emberek egy szebb jövőről álmództak, arról, hogy békében és biztonságban élhetnek majd. Ilyen helyzetben természetesen "vonzó" lehetett a jézusi tanítás.

Ma az infláció, a szegénység, a munkanélküliség, és az általános létbizonytalanság érzése miatt lehetne az. De a történelmi felekezetek valahogy elerőtlenedtek. Pest utcáin mormonok, Jehova tanúi, a Moon-szekta tagjai és krisnások "szedik áldozataikat." *Pedig Jézus ma is, most is életek Ura akar és tud lenni!*

A missziói parancs a hívők közösségét ma is cselekvésre kötelezi. A '40-es évek "nagy ébredése" természetesen nem volt tökéletes és hiba nélküli. Mégis példaként szolgálhat arra, miként teljesíthetjük mindazt, amit Jézus a missziói parancsban vár el tőlünk.

Az úgynevezett "nagy ébredés" ma is hasznosítható tanúságai a következők: először is tisztában voltak a latin mondás (*"ecclesia semper reformari debet"*) igazságával, vagyis azzal, hogy *az egyháznak állandóan reformációra van szüksége, mindig meg kell újulnia*. De tudták azt is, hogy *az ébredés Isten ajándéka*. Olyasvalami, amit csakis Ő adhat. *Ezért sokan és sokáig imádkoztak* evangélikus egyházunk megújulásáért. A változás hatékonyságát nagyban elősegítette az a tény, hogy a bűnbánat és megtérés szükségességét *elsőként lelkészek ismerték fel*, és ezt nem csak általában, az egyházra és a gyülekezetekre, hanem elsődlegesen a saját életükre nézve tartották fontosnak. Egy újjászületett élet már önmagában hatást gyakorol a többi emberre..

Visszatérve a '40-es évekre: Az ébredés ügyét támogató gyülekezeti lelkészek együttműködtek Isten kiválasztott és megáldott evangélikáiraival. Isten ügyével szemben háttérbe szorult minden esetleges irigység és féltékenység. A lelki vezetők élete és szolgálata nagy hatással volt a gyülekezetek tagjaira, férfiakra, nőkre, idősekre és fiatalokra egyaránt. Nem meglepő, hogy különösen is az önmagukat és világban elfoglalt helyüket kereső fiatalok szívét érintette meg mindaz, ami egy-egy evangélikázión elhangzott.

A Krisztus mellett való döntés megerősödését, a hit megélését *jól szervezett utómunka* segítette, melynek keretében lehetőség nyílt arra, hogy ki-ki bekapcsolódjon egy adott gyülekezet mindennapi életébe és munkájába. Ez azonban csak úgy volt lehetséges, hogy létrejött egy - a lelkipásztor által vezetett - munkatársi gárda.

Ennek az ébredésnek ma is szem előtt tartandó ereje és hatékonysága abban rejlett, hogy azok a lelkészek, akiknek a számára világossá vált, hogy elsődlegesen Isten ismerete nélkül élő emberekről, lelkek üdvösségéről van szó - Isten iránti engedelmességet és az emberek felé forduló szolgálatot tűzték ki célul maguk elé. Mivel *a változás a lelkészknél kezdődött*, és nem laikusoktól indult, elkerülte azt a veszélyt, hogy pusztán egy egyházon belüli csoport fellobbanó, majd elhaló törekvésévé váljon. *Az egész egyház ügyévé lett!*

[Tartalom](#)

MM-interjú

"Hídépítés..."

Anne-Marie Kool, holland missziológussal, a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet (PMTI) igazgatójával beszélgettünk irodájában. Természetesen magyarul, hiszen Anne-Marie tökéletesen beszél nyelvünket.

Hogyan kerültél Magyarországra?

Először 1978-ban jártam ebben az országban egy ifjúsági csoporttal. Akkor irodalmat, bibliákat hoztunk, konferencián vettünk részt. Lelkészünk rendszeresen tartotta a kapcsolatot magyar ismerőseivel. Még ebben az évben részt vettem egy Belgiumban tartott missziói konferencián, amelyen Isten megnyitotta a szememet, hogy észrevegyem, hogyan munkálkodik Ő máshol, a világ többi részén. Akkor azt mondtam: *Uram, kész vagyok oda menni, ahol Te használni tudsz engem!* A középiskolában franciául tanultam, ezért Afrikába, Elefántcsontpartra készültem, ahol ezt a nyelvet használni tudtam volna. Ennek ellenére egyre több kérés érkezett felém: utazzak Közép-Európába. Azonnal arra gondoltam: ez nem missziói terület, én Afrikába készülök. Egy nyaralásról hazaérve négy levél várt régi ismerőseimtől, akik kértek: jöjjenek és szolgáljak magyar diákok, egyetemisták között. Emlékszem, egy tó partján ültem papírral a kezemben, és listát készítettem az *igenekről* és a *nemekről*, az utazás mellett és ellene szóló érveimet felsorakoztatva. Az "igen"-lista hosszú lett, míg a *nem* alá csak két-három ellenvetés került: milyen a világ a "vasfüggönyön" túl, mit szólnának a szüleim, alkalmatlan vagyok... Megláttam, hogy alkalmatlanságomat Isten kezébe tehetem le, mert *Ő készít fel*, valamint azt is, hogy a holland-magyar egyházi kapcsolatok alakulása szinte kínálja ezt a lehetőséget.

Tudtam, a missziói munka nem lehet az én egyéni döntésem, *az egyház feladata, hogy küldjön*, mögöttem álljon, felkerestem lelkészünket és elmondtam neki vívódásomat. Az ő "egyszavas" tanács ez volt: *menj!* Tudom, hogy azóta is támogat és imádkozik ezért a munkáért. Így kerültem 1987-ben Magyarországra. Itt készülni kezdtem doktori disszertációmra és minden szabadidőmet egyetemisták között töltöttem.

Miben látod a protestantizmus küldetését kelet-nyugat határán?

Fennáll annak a veszélye, hogy a missziói munkát a régi modell szerint képzeljük el, vagyis: a keresztyén Európából kell indulni a távoli pogányok közé. Pedig Európa már nem nevezhető keresztyénnek, a távoli földrészek pedig már nem pogányok. *A misszió ma többirányú utca*, mindenhol, mindenhol küldhet Isten. Igazából egyetlen misszió létezik: Isten elküldte Jézus Krisztust erre a világra. Ezt a küldetést Jézus nekünk adta, mi folytathatjuk, megbízottai lehetünk. A misszió feladata mindenhol, Magyarországon is ugyanaz: merjem vállalni Jézust szavaimmal cselekedeteimmel, akár világméretű misszióról van szó, akár saját környezetemben maradván kell a küldetést végezni, vagy egy más kultúrát megismerve kell vinnem az evangéliumot például a cigányok közé. Fontos, hogy *a gyülekezet legyen a misszió "fészke"*. Legyen imaháttér és nyitott légkör, ahová vihetjük azokat is,

akik érdeklődnek. Nem véletlen, hogy Magyarország a kelet-nyugati kultúra határán fekszik. Hiszem, hogy több évtizedes szünet után újra *van feladatunk kelet felé*, ahonnan konkrét kérések is érkeznek. Rengeteg új Teológia létesült, elkélne a segítség.

Hogyan foglalnád össze a Protestáns Misziói Tanulmányi Intézet küldetését?

Intézetünk működése jelenleg két fő területre irányul. Az egyik a *missziológiai oktatás*: mit jelent ma misszionáló gyülekezetnek lenni, mi a misszió pontos bibliai megalapozása, melyek a missziótörténet tanulságai, melyek az aktuális problémák és megoldások helyi szinten és világméretben.

A másik feladatunk: *segítség nyújtás gyülekezeteknek*, hogy betölthessék hivatásukat. Tanfolyamokat indítunk a keresztyénség gyakorlati problémáiról, megéléséről, *szeretnénk hídépítő szerepet betölteni* az egyház és világ, múlt és jelen, idősek és fiatalok, különböző felekezetek között. Áldásnak látom, hogy reformátusok és evangélikusok együtt próbálunk megbirkózni a feladatokkal.

Örülünk az *Evangélikus Missziói Központ* megalakulásának. Reméljük, hogy egymást erősítve segíthetjük a magyar protestáns egyházi élet megújulását.

Isten áldása kísérje közös erőfeszítéseinket, "hídépítő szolgálatunkat", melyre a PMTI logo-tervezete is utal. Ennek a szolgálatnak szerves része, hogy Anne-Marie Kool missziológiai szemináriumot tart az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Ebben a tanévben a missziótörténet nagy alakjainak életét dolgozták fel. Hálásak vagyunk, hogy a szeminárium résztvevői a dolgozatuk rövidített változatát is elkészítették, ami lehetővé teszi, hogy a következő MM-ben elindítsuk missziótörténeti sorozatunkat

**A PMTI címe: 1091 Budapest, Kálvin tér 7. II. emelet
Telefon: 216 2054**

[Tartalom](#)

MM-interjú

Bemutatjuk a Külmissziói Egyesület új elnökét

"Isten adjon pünkösdi álmokat és látásokat..."

Egyházunkban téged úgy ismerünk, mint aki rendhagyó életet éltél. Negyvennégy évi aktív lelkeszi szolgálat mellett harmincnégy éven át villanyszerelőtől kezdve, voltál elektromos tervező, végül egy vállalat főenergetikusa. Közvetlenül a rendszerváltás előtt kérted karkedvezményes nyugdíjaztatásodat. Hogy tudad életed gyertyáját két végén égetni?

Megerőltető volt, de szép. Egyszerre két közösségnek voltam a papja. Az egyik a gyülekezet, a másik a vállalati kollektíva, ahogyan akkor mondtuk. Kereszteltem, eskettem, temettem mindkét közösségből és esetenként a személyes lelkigondozás őszintébb volt a nem vallásos emberek felé. A gondom az volt, hogy nem találtam igazán fogadóképes gyülekezetet ezeknek az embereknek. E tekintetben úgy látom, az értelmiségi körök nagy hiányt pótolnak, de nem érik el a kevésbé művelt rétegeket. Hogyan kaptam mindehhez erőt? Isten jó családi háttéren keresztül segített, tartott meg arra az időre, amikor már száz százalékosan az egyházi szolgálat költött le.

Kilenc éve mentél a vállalatodnál nyugdíjba. Foglalkoztál menekültekkel, vezetésed alatt beindult és épült a Piliscsabai Missziói Otthon, hamarosan a Pesti egyházmegye esperesének választottak, parókia épült Rákospalotán és nem utolsó sorban végeztél a gyülekezeti munkát, végül elfogadtad a Brazíliai Magyar Lutheránus Egyház meghívását Sao Paulóba. Mi volt a felsoroltak közül a könnyebb és mi a nehezebb?

Könnyebb volt építkezni, még akkor is, ha néhányszor nagyon egyedül maradtam. De az ilyen esetekben is mellém állított mégis valakit az Úr. Legutoljára Sao Paulóban, amikor már nagyon elfáradtunk feleséggel az óvodaépítés miatt, az ottani püspök állt mellénk és így biztatott: *"Kedveseim, Isten nem bolond, Ő tudja, mennyire terhelhet titeket."* Majd mellénk állított egy magyar evangélikus szponzort, hogy legyen ne csak magyar, de portugál gyerekeknek is keresztyén szellemiségű óvoda. Nehezebb volt mindig az emberek között végzett

gyülekezeti munka. Lehet, hogy azért is, mert számomra ez volt a legfontosabb. Élő kövekből építkezni csak a Szentlélek jelenlétében lehet.

Talán a múltad és fiatalos aktivitásod miatt választott meg az Evangélikus Külmisziói Egyesület elnökévé. Mik a terveid?

Alapvetően izgat Dr. Hafenscher Károly által megfogalmazott kérdés: *"Van-e még mindig különbség bel- és*

külmiszió között... mintha a régi misziói mezőkön volnánk." Az egész földre vonatkozó miszió és a helyi miszió kapcsolata szerinte két irányban is végiggondolandó és a gyakorlatban is figyelembe veendő. Ha a helyi miszió nem veszi figyelembe az egész földre vonatkozó miszió mai helyzetét, úgy könnyen elmarad egy évszázaddal. Ha az általános miszió elszakad a helyi miszió realitásától, úgy légüres térbe kerül. Már csak ezért is szoros kapcsolatban kell maradjunk az Evangélikus Missziói Központtal. Sokakban még ma is kialakult az a meggyőződés, hogy nincs szükség külmiszióra, de szükség van belmiszióra. Pedig már Turóczy Zoltán a bel- és külmiszió egységes látására törekedett. 1934-ben írta: *"A belmisziói területen is vannak ma már megkereszteletlen pogányok, tehát olyanok, akik a szoros értelemben vett külmisziói munka tárgyai, s a külmisziói munkamezőkön is vannak ma már régi keresztyén gyülekezetek, akik kiestek az eső szeretetből, tehát belmiszióra szorulnak."*

Fontosnak tartom, hogy imádságban és anyagiakban tovább segítsük Bálint Zoltánék Pápua Új-Guineán végzett szolgálatát, nem kevésbé a Marseille-ben az arabok között munkálkodó misszionáriusokét. Szeretném, ha jobban odafigyelnénk a határon túli magyarokra. Elsősorban a lelkész nélkül maradt porladó szórványokra. Itt elsősorban Kárpátaljára és a tengerentúliakra gondolok. Vannak még evangélikus templomok, lelkészlakások szerte a világon, amelyek külmisziói bázisként is szolgálhatnának. Össze kellene gyűjteni a szétszóródott magyar evangélikusság egyháztörténelmét. A Magyarok Világszövetsége most dolgozik egy hasonló felmérésen, felmérve a világon a magyar szigeteket.

Fontos a magyar külmiszióért felelősséget vállaló testvérek körének fiatalítása. Szolgálatban elődeim, Keveházi László és Bencze Imre nyugdíjasként vállalták a szolgálatot, akárcsak én. Az aktív tagok között soka nyugdíjas, ami nem baj, de kevés. Isten adja, hogy az egyesület következő elnöke és munkatársai átlagos életkora kevesebb legyen, mint a mostani.

Urunk adjon pünkösdi álmokat és látásokat. Ne csüggedjünk, mert: *"Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel!"* - mondja biztatásul a Seregek Ura. (Zak 4,6)

Köszönjük az interjút, Isten áldását kérjük a Külmisziói Egyesület elnökének induló szolgálatára!

Tartalom

Bálintné Kis Beáta:

NEM A SZELLEMEK ADTÁK - ISTEN AJÁNDÉKA

Masalai, vagy misszionárius?

Akik figyelemmel kísérik Pápua Új-Guineából küldött tudósításainkat, bizonyára olvasták az MM 98/1. számában a *"Szomjas szigetek"* című cikket. Ebben a kis szigetek súlyos, életbevágó problémájáról számoltunk be, arról, hogy nincs édesvizük.

Most örömmel, s Istennek hálát adva jelentjük, hogy néhány sziget mára már *"nem szomjas"* - bővülködnek a tiszta, egészséges ivóvízben.

Tuam szigetének példáját kiragadva röviden leírom, hogyan is zajlik az ilyen munka. Tuamon a mintegy ötszáz lakos emberemlékezet óta az ősök szelleme által kijelölt, ásott lyukból merítette a vizet. A szárazságok és a növekvő felhasználás következtében a víz fogyóban volt, eliszaposodott, elmocsarasodott.

A szeptemberi felmérés alkalmával Zoltán kétszer körbejárta a szigetet, szemügyre vette a földrajzi adottságokat, felszínt, kőzetet, talajt, növényzetet, osztott, szorzott, következtetett. Kérte Istent, hogy segítsen a helyzet megoldásában. S mindezt részletesen el is magyarázta a minket kísérő népes csoportnak. Mindezek után megállt

egy bizonyos helyen, s azt mondta:

"Itt tűzettek ki egy karót, jól jelöljétek meg, hogy senki hozzá ne nyúljon, mert mikor visszatérünk, itt fogjuk elkezdni a kút ásását. Ha itt nem találhánk vizet, az legyen a második próbálkozás helye!" - mutatott egy távolabbi pontra.

Néhány hónap elteltével - elképzelhetetlen fizikai akadályok leküzdése után: szükséges anyagok beszerzése, eljuttatása a helyszínre, stb. - elkezdődhetett a munka. Két nap múlva kiderült, hogy bőséges tiszta vízlelőhelyre bukkantak, s rádióüzenetben kérték Zoltánt, küldjön még több anyagot, mert jóval nagyobb kutat áthatnak, mint bárki is remélte.

Ezzel örömmel be is fejezhetnénk a történetet, de nincs még vége. Egy falubeli férfi ugyanis kijelentette, hogy neki álmában a "masalaiok" is megmondták, hogy ez az alkalmas hely kút ásására. A masalaiok az ősök szellemei: lehetnek ártók, vagy jó szándékúak, ebben az esetben az utóbbiról volt szó. A fehér embereket sokan első perctől fogva a pápuák ősei visszatért szellemeinek tartják. A helyi emberek meggyőződése szerint mindent a masalaiok irányítanak, sem képzettség, sem tudás, logika sem műszaki tapasztalat nem számít. Ezek alapján talán megértjük következtetésüket: *"Ez a fehér ember (mit számít az, hogy tapasztalt mérnök?!), ha ilyen könnyen, első próbálkozásra megtalálta a vizet, csakis masalai lehet!"*

Bár a helyzet korántsem könnyű, elsőrendű alkalom arra, hogy Zoltán világosan elmondhassa: *"Engem nem a masalaiok vezetnek. Isten küldött ide azzal a feladattal, hogy könnyítsek életeteken, s legyen elegendő vizetek, s hogy elmondjam nektek: Ő az Élet vizét is kínálja Tuam sziget minden egyes lakójának. Szabadságot a szellemektől, félelmektől, mert nagyon szeret mindannyiunkat."*

Kérjük Istent együtt, hogy tradicionális kötelékeiket elszakítva megérthessék és átélhessék ezt a felkínált szabadító szeretetet!

PIDZSIN BIBLIÁK MAGYAR FORINTOKBÓL

Azoknak, akik adományukkal lehetővé tették, hogy itt Pápua Új-Guineán Bibliához juthassanak olyan emberek is, akiknek a készpénz tökéletes hiánya miatt nem áll módjukban Bibliát vásárolni, örömmel írjuk a következőket:

- Felvettük a kapcsolatot a nyomdával, ahol a nagy tételre való tekintettel kedvezményes árat ajánlottak, így ugyanabból az összegből több Bibliát vehetünk.

- Mivel több típusú Biblia van forgalomban, úgy látjuk helyesnek, ha különböző rétegeknek a nekik legjobban megfelelőt adjuk. Például: az alig olvasni tudóknak nagy betűs Újszövetséget, a falvakban működő vasárnapi iskoláknak az újonnan megjelent képes gyermekbibliát. Olyan igény is felmerült, hogy a börtönből szabadulóknak is jusson az Újszövetségekből.

Kérjük Isten útmutatását, hogy a legjobban rászorulókhöz juthasson el a Szentírás. A végleges adatokról később számolunk be.

Levél jött Bálint Anikótól és Marcitól is:

Kedves Barátaink!

Sokan kérdeztetek arról, milyen itt az iskola, ezért elhatároztam, hogy írok egy kis beszámolót.

Az iskolaév januártól decemberig tart és 4 részből áll. Most félév van. Egy negyedév 10 hetes, s minden negyedév végén kapunk egy kis tájékoztatót. Az osztályzás úgy történik, hogy a jegyeket A-tól F-ig kapjuk. Az "A" a legjobb osztályzat. A betűk mellé minden tárgyból egy számot is kapunk, ami szorgalmunkat értékeli. Így egy-egy tárgyból az osztályzatunk például "A1", ez dicséretes ötöst jelent.

Az órák is másképp vannak beosztva. Minden nap 8 óránk van, minden óra 40 perces. Reggel névsorolvasással kezdődik a nap. Három óránk van egyben, utána kb. 10.10-kor "recess", azaz tízórai. Ezután megint 3 óra egyben, majd ebédidő. Mindenki magának visz ebédet, vagy a büfében vásárolhat. Ezután még van két óránk, 2.40-kor

mehetünk haza. Iskolabusszal járunk reggel is, délután is.

Kilenc tantárgyunk van, ebből 3 "option", vagyis választható. A választék: francia, német, technika, rajz, ének, háztartási ismeretek. Én rajzot, németet és franciát választottam erre az évre. Elég nehéz nyelv, ehhez képest B1-et kaptam belőle.

Marcival beneveztünk az ausztrál "science" (biológia, kémia, fizika), matek és angol tanulmányi versenyekre. Ezek sajnos nem Ausztráliában vannak, csak ott értékelik őket.

Kevesebb tankönyvünk van, mint otthon, mert ebben az országban nem kaphatók tankönyvek, mindent Ausztráliából rendelnek. Viszont jó könyvtára és kb. 50 számítógépe van az iskolának.

Gyakran kapunk feladatként "project"-et, ami azt jelenti, hogy egy megadott témában nekünk kell megkeresni, felkutatni az odaillő dolgokat, s illusztrált beszámolót készíteni. Sokszor van "debate"-ünk, egy aktuális témáról 2-3 tagú csoport érveket és ellenérveket hoz fel, vitatkozik egymással.

Pénteken ebéd után nincs tanítás, hanem klubfoglalkozás van. Többféle tevékenységből választhatjuk ki a nekünk tetsző, minket érdeklő dolgot. Minden negyedév után újat választunk /sport, irodalmi körök, magazinkészítés, kézimunkázás, főzés stb.

Ennyi jut most eszembe, ha kérdeztek, szívesen válaszolunk.

Szeretettel:

Anikó és Marci

[Tartalom](#)

Jézus mennybemenetele előtt koncentrikus körökben rajzolta meg tanítványainak a missziói szolgálat stratégiáját. Így olvassuk az első missziótörténeti könyvben, az Apostolok Cselekedetiben: "Tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Judeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig". Szabadon fordítva: Kezd otthon, azután menj a "szomszédba", utána tovább..." Az alábbiakban egy ilyen "szomszédban" folyó missziói munkába kaphatunk bepillantást.

Együtt északi testvéreinkkel déli szomszédainknál

Kutina

Feltételezhetően Olvasóink közül nem sokan jártak még Kutinában. Nem tartozik Horvátország népszerű üdülőhelyei közé, a háború fekete krónikájába se került bele a neve. Mégis érdemes megtanulni a kisvároska nevét, mert féléve hazai részről is bekapcsolódhattunk a finn misszió által létrehozott kutinai bibliaiskola munkájába.

A magyar rádiómissziót is támogató finn missziós szervezet, a *Sanansaattajat* ("Hírvivő") 1990-ben kezdte meg a munkát Kutinában, ahol jelenleg is három finn misszionáriusnő dolgozik. Vezetőjük, *Seija Uimonen* így vall a nehéz kezdetről:

"A második világháború után a többségében német és magyar nyelvű evangélikusoknak el kellett hagyniuk az országot. A gyülekezet az évtizedek során szinte teljesen leépült. Amikor Raili Tapio kollégámmal 1990-ben megérkeztünk, legsürgősebb feladatunk az evangélikusok felkutatása volt. Az első karácsonyi istentiszteletre még senki sem jött el. 1991 elején már két idős asszony kezdett járni az alkalmainkra. Közben kitört háború, gyakran légiriadó zavarta meg a házaknál tartott összejöveteleinket. 1992-ben újabb hívogatósi akcióba kezdtünk és ekkor történt a csoda: egyre több evangélikus jelentkezett, akikről korábban nem tudtunk, menekültek is érkeztek mindenfelől. Gyermeket keresztelhetünk, házasságot áldottunk meg, időseken segítettünk..."

Legfőbb gondunk a megfelelő helyiségek hiánya volt. De Isten megkönyörült rajtunk: német segítséggel, a Gustav Adolf Werk, a Martin Luther Bund támogatásával felújítottuk a lepusztult templomot és parókiát. Most a képen is látható szép gyülekezeti kombinát ad otthont az istentiszteleteknek, bibliaóráknak és a két hittanos

gyermekcsoportnak. Öröm, hogy az elmúlt öszön 16 hallgatóval bibliaiskolai tanfolyamot indíthattunk. Nagy szükség van az egyházban munkatársakra, nem egyszerűen csak lelkészekre. A bibliaiskola hallgatói elméleti, teológiai és gyakorlati képzésben részesülnek. Hálásak vagyunk, hogy ehhez a képzéshez előadókat kaphattunk a szomszédos magyar evangélikus testvéregyházból is.

Személyes benyomások

Egyházunkból eddig hárman adhattunk elő a kutinai bibliaiskolában: *Varsányi Ferenc* pécsi lelkész, *dr. Szentpétery Péter* az Evangélikus Teológiáról és e sorok írója.

Nem szégyellem, némi szorongással léptem át a határt, és indultam az ismeretlenbe. Megdöbbenő volt látni még ma is a háború nyomait: többkilométer hosszú kísértetfalvakon át vezetett az út: üres kiégett, lerombolt házak, sehol egy ember. Más ez előben, mintha csak a képernyőn látjuk...

De amint megérkeztem Kutinába eltűnt a szorongás. Már nem a közel múlt komor árnyai kísértettek, hanem a jövőbe vetett hit jelei fogadtak: igényesen, meleg családias légkört sugárzóan berendezett gyülekezeti központ, hazájuktól jó félezer kilométerre vendégszerető finn házigazdák. Lelkes gyermekcsoport, akiknek éppen foglalkozás volt. No és nem utolsó sorban a bibliaiskolások elszánt csapata, akiknek éppen angolórát tartottak. Utána került sor bibliaismereti előadásaimra. Élmény volt látni a figyelő, szomjas tekinteteket. Nem ráérő nyugdíjasokból verbuválódott a mintegy 15 fős osztály. Többségük fiatal és középkorú, akik egész heti munka vagy tanulás után áldozzák egész szombatjukat a lelki építkezésre.

Déltájban ügyes munkatársak percek alatt ebédet varázsoltak, a tanterem átalakult hangulatos ebédlővé. Az ebédszünetben megtekinthettem az egyik melléképületben berendezett rádióstúdiót, ahol a finn misszionáriusok vezetésével rádióprogramok készülnek, amit több helyi rádióadó közvetít. Természetesen mindhárom finn misszionárius jól beszéli már a helyiek nyelvét, csak nekem volt szükségem tolmácsra, aki a szomszédból érkeztem...

Lelki romeltakarítás...

Lehetőség volt a beszélgetésre is. Soha nem fogom elfelejteni egy középkorú férfi őszinte vallomását, aki arról a belső tisztításról szólt, amit a háború az emberi lelkekben végzett el. Itt nem elég a füstölgő házromokat eltakarítani - lelki romeltakarításra, újjáépítésre van szükség, valóban új, szilárd, krisztusi alapokon! Hálásak lehetünk, hogy finn testvéreink munkatársai lehetünk ebben a valódi határokat átlépő, új jövőt építő szolgálatban.

Gáncs Péter

[Tartalom](#)

A missziói szolgálat felvállalása mindig egyfajta határátlépést is jelent. Először is ki kell lépni önző énünk falai mögül, de sokszor szükséges valós határok átlépése is. Magyar sorsunk, hogy bizonyos esetekben, akkor is határokat kell átlépnünk, ha honfitársaink felé akarunk elindulni. Böjti számunkban olvashattunk a passió és misszió mély bibliai, teológiai összefüggéseiről. Teológus hallgatóink a gyakorlatban élték meg a passió és misszió összetartozását. Békés megye gyülekezeteiben, de a határt átlépve Erdélyben is szolgálatukkal reménységünk, s egyben missziói szolgálatunk erőforrására, Krisztus keresztyére mutattak.

PASSIÓ-KÖRÚTON ÉSZAK-ERDÉLYBEN

Több, mint két évtizede teológusaink egy-egy csoportja, felváltva, egyházunk egyházmegyéiben gyülekezetről-gyülekezetre járva bemutatja Jézus Krisztus szenvedésének és halálának történetét, a passiót. A passiójáték s az énekbetétek szövegét-dallamát a szereplők maguk írják, de ők végzik a dramatizálást, sőt a rendezés feladatát is. Most a III. évesek "tiszte" ez, velük az idej nagyhéten a békési egyházmegyék gyülekezeteit jártuk.

Évről-évre több külön hívást kapunk gyülekezetektől, intézményektől is. Ugyanakkor feladatunknak tartjuk, hogy az országhatárokon kívül élő magyar evangélikus gyülekezetek is részesüljenek ebből a szolgálatból. Ezért nagyhéten túl az elmúlt évek során jártunk Erdélyben a Brassói Egyházmegye gyülekezeteiben, de Szlovákiában, Szlovéniában, Horvátországban, sőt két ízben Jugoszláviában is. Ezt a sort folytatva jutottunk el az idej böjten a

IV. évekkel újabb négy erdélyi gyülekezetbe. Nagybányán a neves festők által sokszor megfestett város-környéki táj nyûgözött le bennünket, a Beszterce melletti Zselyken a szombat esti beharangozás előtt zuhogni kezdett a hó, Kolozsváron az erdélyi teológusokkal való találkozás jelentett kedves színfoltot, Nagykárolyban pedig az a tény, hogy háromszor annyian voltak a templomban, mint a helyi evangélikusok lélekszáma. Csak meghatódva lehetne írni a vendégszeretetről, s azokról a sűrűn elhangzott mondatokról: *"de jó, hogy jöttetek..., hogy nem feledkeztetek meg rólunk..., hogy a nagyobb testvérnek eszébe jut a kicsiny..., jöjjetek jövőre is!"* Felejthetetlen emlékké lettek az esti beszélgetések a vendéglátó családoknál.

A passiójáték a hozzá kapcsolódó igehirdetéssel nemcsak az értünk szenvedett, meghalt és feltámadott Krisztussal szembesít, de önmagunkkal is. Példátlan alkalom arra, hogy rádöbbenjünk: nemcsak Júdás, de én is elárultam Jézust, amikor elmulasztottam a hit cselekedeteit, én vagyok az, aki Péterként nemcsak megtagadtam, de elszalasztottam a Róla szóló bizonyágtétel alkalmát..., gyáva tanítvány vagyok, aki a legkisebb veszély esetén kerekelt old... De mindezen botlásom és gyarlóságom túl én lehetek az a Péter is, aki megkapta a bűnbánat könnyeinek drága ajándékát és a feloldozást.

Megköszönjük feltámadott Urunknak, hogy határainkon innen és túl átélhettük a csodát: visszasugárzott ránk a sokszereplős igehirdetés áldása.

Zászkaliczky Pál

[Tartalom](#)

MM-interjú

A felkelő nap hazájának hírnöke Várpalotán

Ha valaki ellátogat a várpalotai evangélikus óvodába, nem kis meglepetésben lehet része: a gyermekekkel, többek között, egy japán óvónő is foglalkozik. Utánajártunk, hogyan került a 30 esztendős Kuroda Miyuki a dunántúli kisvároska gyülekezeti óvodájába. A modern gyülekezeti házban beszélünk meg találkozót Miyukival. Bájos japán akcentussal beszéli nyelvünket és készségesen válaszolt kérdéseinkre.

Mióta dolgozik a várpalotai óvodában?

Két évvel ezelőtt a japán Külföldi Önkéntes Szolgálat közvetítésével kerültem Magyarországra. Ez a szervezet biztosítja a fizetésem, a gyülekezettől kaptam szolgálati lakást. Otthon is óvónőként dolgoztam, és már Japánban elkezdtem a magyar nyelv tanulását. Jelenleg rajtam kívül 26 japán dolgozik hasonló küldetésben. Többségük japán nyelvet tanít, én vagyok az egyetlen óvónő.

Miért éppen egy keresztyén óvodát választott munkahelyül?

Otthon is, a képen látható, keresztyén óvodában dolgoztam. Szüleim még buddhisták. Én a főiskolán találkoztam a keresztyén misszióval. 1990 karácsony kereszteltek meg. Itt is hamar megtaláltam a helyemet a gyülekezetben. Talán csak az volt furcsa, hogy nálunk Bibliát is hoz magával mindenki a templomba, míg itt csak az énekeskönyv van a kézben...

Japánban alig 1% a keresztyénség aránya. Mi ennek az oka?

Japánban nagyon sokféle vallás van, de az emberek többsége igazából nem tartozik sehová. A keresztyén missziók ma már szabadon és eredményesen dolgozhatnak az országban.

Hazánkban csak pár éve szerveződhetnek keresztyén óvodák. Miben látja ezek küldetését?

Úgy tapasztalom, hogy itt is, akár csak Japánban, az óvoda is lehet a missziói egyik eszköze. A gyermekek nagyon fogékonyak, nyitottak. Sokszor rajtuk keresztül tudjuk elérni a szülőket az Isten szeretetéről szóló jóhírral.

Meddig tart még a magyarországi küldetés?

A nyáron megyek haza. A magyarok nagyon kedves emberek. Jó volt itt tölteni két esztendőt. Igazán még honvágyam sem volt...

Isten áldását kérjük Miyuki további életére, egyházára, a hazájában folyó keresztyén misszióra.

Néhány adat Japán vallási helyzetéről

A lakosság létszáma 125.570.000

Sintoista illetve buddhista kb. 60-70 %

Keresztyénség 1.068.000

ebből protestáns 590.000

római-katolikus 453.000

ortodox 25.000

különböző szekták 879.000

(forrás: Jahrbuch der Kirchen 1997)

[Tartalom](#)

Egy missziói lelkész naplójából

Ima és misszió

Hogyan is kezdjem? Nem könnyű beszámolni egy ilyen gyülekezeti munkáról, hiszen a sok csodálatos feladatot együtt kellene említenem. A legfontosabb mégis az, hogy Isten munkálkodik. Nem attól leszünk gyülekezet, hogy egy fiatal lelkész kerül a közösség élére, s ő "érdekesen" prédikál, sem attól, hogy sok programot kínálunk, megpróbálva mindenkit elérni és megszólítani. Még attól sem, hogy jól megszervezzük, kinek mi legyen a feladata, ezek mind nagyon fontosak, de leginkább attól függ, hogy ott van-e az Úr! Illetve, hogy vannak-e ott olyanok, akiknek Jézus Krisztus a legfontosabb, akik megélik hitüket szeretetben, irgalmasságban, türelemben és kitartó imádságban.

Egy kicsiny gyülekezetbe kerültem Budaörsre. Itt kaptam meg feladatokat: öt év alatt legyünk anyagilag független, önálló egyházközség - ezt szervezzem meg. Mint Salamont fiatalkorában, úgy ért engem ez a feladat. Azonban nem voltam, nem vagyok egyedül. A "mag" mindig imádkozik a lelkész szolgálataiért, az alkalmakért, a hallgatóságért, az aktív szerepet vállalókért, mindenért és mindenkiért. Ilyen helyen nem nehéz elkezdni a munkát! Hétköznapokon természetesen sok feladatot adnak a hittanórák. Kezdetben természetesen ez bír a legnagyobb jelentőséggel: felkutatni az iskolákban a gyermekeket és így megtalálni az evangélikus családokat. Ma már a környék hét iskolájában közel hatvan hittanos van, s leginkább ők hozzák el szüleiket az istentiszteletre. Egyre nagyobb az igény az istentisztelettel egy időben tartandó gyermek-bibliakörre is.

Gyülekezeti alkalmakat is indítottunk már, így felnőtt bibliaórát, konfirmációs oktatást, ifit is. Szinte minden alkalommal kapok új címekeket, új információkat: hová kell sürgősen elmenni, hol nagy a baj, hol nem tanul rendesen a gyerek. Ide kell a bölcsesség Istentől!

Mint újdonsült gyülekezet, természetesen felvetődött a templomépítés gondolata. Nehéz helyzetben vagyunk, mert Budaörsön nincs történelmi múltja az evangélikusságnak, ezért se birtokunk, se ingatlanunk, se házunk nincsen. Istentisztelet tartására is a református imaházban kaptunk helyet, amiért hálával tartozunk. Bele is kezdtünk a templom építésébe még három évvel ezelőtt. Anyagi segítséget kaptunk külföldről, és a gyülekezetünk áldozatkészsége is hatalmas. Épül a MI templomunk! De be kellett látnunk, ekkora költségvetést egy alakuló gyülekezet nem bír még el.

Tárgyalunk az önkormányzattal, hogyan lehetne megoldani ügyünket. Hála Istennek, Budaörsön a világi felsőbbség támogat minket, így van esélyünk jó megoldást találni. Talán a következő számban tudunk írni a fejleményekről.

Budaörs tehát missziói terület? Nem jobban, mint bármely más település evangélikus egyházközsége. Össze kell gyűjteni a híveket, tudatni velük, hogy immár Budaörsön is van evangélikus gyülekezet. Tudatosítanunk kell magunkban is, hogy ebben a helyzetben valóban a mi felelősségünk: lesz-e gyülekezeti élet Budaörsön, vagy sem? Tehát misszionálnunk kell, enélkül nem vagyunk életképesek.

Endreffy Géza

[Tartalom](#)

LEVELESLÁDA - 1656 Budapest, Postafiók 22

Olvasóink írják:

Még egyszer ... a keresztyén gögről

"A teljes Írás Istentől ihletett..." - E jelmondat értelmében szeretnék hozzászólni dr. Jutta Hausmann teológiai tanárnak arra a vádjára, miszerint "keresztyén gög" lenne az a kijelentés: "...hogya a zsidóság visszataláljon Istenéhez." (MM 97/2) Ismerni kell az Ó- de az Újszövetség kijelentéseit is. Kétségtelen, hogy Isten választott népe a zsidó nép, s mivel Isten kijelentése örök, Pál apostol szerint: "...a maradék tarttatik meg."

Már Mózes áldást és átkot tár a zsidó nép elé. Sajnos sokszor eltértek az egy Isten útjáról, ezért jöttek a büntetések, és a megtérőt Isten újra és újra felkarolta. De elérkezett az idő, mikor Babilonba száműzettek, majd Róma uralkodása. Sok mindent sorolhatnék még, de a legjelentősebb, hogy Jézus sírt Jeruzsálem felett, a tanítványoknak jövendölt a templom pusztulásáról és az Őt sirató asszonyoknak a golgotai úton azt mondja, hogy ne miatta, hanem maguk miatt sírjanak.

Izrael nem ismerte fel az ő Messiását, ezért kötelessége a keresztyénnek nem "gögből", hanem krisztusi szeretetből megmutatni az utat az Atya egyszülött Fiához, s kérni a Szentlelket, hogy felismerjék a Küldöttet.

Nekem vannak zsidó keresztyén ismerőseim, akik biztosan így képzelik a zsidó-missziót és olvastam könyveket is e tárgyban. Nem becsülnék az Izraelben lévő misszionáriusokat, ha mindezt elfelednék.

Szenes Lászlóné, Göd

Egy másik vélemény:

"Sohasem jutott még eszembe házi orvosomat gögösnek nevezni, amikor így szól: az ön bajára csak egyetlen orvosságot ajánlhatok, de az biztosan használ. Nem gondolom, hogy beleszólna a dolgomba, korlátozna a szabadságomban. Inkább örülök, hogy az az EGY gyógyszer egyáltalán létezik és igyekszem hozzájutni.

Éppen így nem gondolom, hogy a keresztyén ember göggel vádolható, amikor Isten Igéjéből merített üzenetéhez ragaszkodik: a világ bajára, a bűnre egyetlen gyógyszer van, Jézus Krisztus váltságahalála. Az élet pedig a Vele való közösségben található. Ha ez az üzenet gögnek minősül, akkor én szeretnék életem végéig ilyen "gögös" maradni.

Bálint Józsefné, Pécel

Még egy olvasói levél:

"Nem arról van szó, hogy a "keresztyénség 'elzsidósodjon'. Jézus Krisztusban viszont leomlanak a válaszfalak, amint ez kitűnik a következő beszélgetés-részletből *Benjamin Bergerrel*, a jeruzsálemi Messiásban hívők lelkipásztorával: "Gyülekezeti házunknak érdekes története van. Kb. 160 éve angol keresztyének egy csoportja az

Igét olvasva arra a látásra jutott, hogy Isten vissza fogja vezetni a zsidókat Izrael földjére. Elkezdték misszionálni az akkor Izrael területén élő zsidók között, viszont egyetlen protestáns templom sem állt még ott. Egy németországi rabbi, aki Jézus követője lett, Jeruzsálembé került, mint az első zsidó protestáns püspök, és templomot épített. Ez a gyülekezet elég sokáig élt, de a történelem menetében eltűnt. 1986 táján egy lelképásztor kutatni kezdte az épület történetét és imádkozott egy új gyülekezetért. Minket hívott el, hogy szolgáljunk közöttük. Istentiszteleteink szombaton vannak, kb. 200-an jövünk össze. Egy óráig dicsőítjük Istent énekléssel, azután jön a közbenjáró imádságok sora. Szabadnak érezzük magunkat arra, hogy a Siratófalnál imádkozzunk. A tömeg nem nagyon érti ezt, hiszen énekléssel dicsérni az Urat nem nagyon szokták ott. A húsvéti hagyomány megtartására külön liturgiát állítottunk össze, egybedolgozva az ószövetségi alapokat a beteljesedett Újszövetségi utolsó vacsora menetével.

Úgy gondolom, hogy a keresztyén egyháznak Isten előtt állva bűnbánatot kell tanúsítania a zsidóság üldözéséért, ahogy nekem is bűnbánatot kell tartanom népem bűnéért, Jézus elutasításáért."

Darabos Attila, Budapest

A technika jóvoltából most már az interneten keresztül e-mail levelek is befutnak szerkesztőségünkbe. Nagyon örültünk, hogy hírt kaptunk ilyen módon a már második esztendeje, az amerikai Clevelandban szolgáló Tamásy lelkész házaspártól, Zoltántól és Évától:

"Jelenlegi munkánkat teljes mértékben missziói szolgálatnak gondoljuk. Annál is inkább, mivel az USA-ban ez az utolsó olyan evangélikus gyülekezet, ahol teljes magyar nyelvű istentisztelet van minden vasárnap és egyházi ünnepen. A gyülekezetnek kb. 75%-a magyar, de a többiek is értik valamennyire a nyelvet. Természetesen számukra külön angol nyelvű istentisztelet van minden vasárnap.

Először is az istentisztelet liturgiáját kellett korszerűsíteni, az 1937-es kissé idejétmúlt volt már. Az amerikaiak ragaszkodnak az 1918-as rendjükhöz, annak sajátos nyelvezetével együtt, ezt tiszteletben tartom. A gyülekezet 62 éves. D. Brachna Gábor alapította, 1956-91-ig Juhász Imre vezette, majd 96 őszi érkezésünkig két református kolléga helyettesített. Az első cél tehát a stabilitás visszaállítása, másrészt annak felmérése, hogy milyen lehetőségek vannak a továbblépésre.

Eddig két dolog okozta a legtöbb nehézséget: az egyik a lelkési hivatal technikai felszerelése, meg kellett barátkozni a számítógéppel, amire Csöváron nem volt szükség. A másik az a tény, hogy az amerikai városrészek arculata hamar változik. A gyülekezet alakulásakor állítólag ez volt az egyik legszebb része Clevelandnek. Azóta sajnos az "öslakosság" elköltözött, a házakat bérbe adták igénytelen családoknak. Már ittlétünk ideje alatt is érezzük a környék hanyatlását. Szintén említésre méltó, hogy templomunknak nincs önálló parkolója, ami errefelé alapkövetelmény.

De ugyanakkor öröm látni azt a lelkesedést, amellyel ideérkezésünk óta folyamatosan találkozunk. Noha a gyülekezet átlagéletkora magas, hazai szemmel nézve szinte hihetetlen az az élni-akarás, amit itt tapasztalunk..."

[Tartalom](#)

MM-info

Megkértük Széll Bulcsú kispesti lelkészt, hogy mutassa be Olvasóinknak az EKE szolgálatát, terveit:

Az indulás

A hetvenes évek végén néhány hívő lelkész házaspár összejött egymásnál látogatóba. Beszélgettek közös dolgaikról, együtt olvasták a Bibliát, imádkoztak. A három házaspárhoz lassan távolabbról mások is csatlakozni kezdtek, köztük nem lelkészek is. Meghívtak gyülekezeteikbe és sok áldással, nagy örömmel voltunk mindig együtt.

Az egymás gyülekezeteiben való szolgálatok mellett közös szolgálatokat is kezdtünk. Először a gyülekezetekben, de amikor kezdtük kinőni ezt a keretet, újabb lehetőségek után kellett nézni. Amikor egyházi intézményekben kértünk helyet, arra az volt a válasz, hogy nem vagyunk semmilyen elismert közösség. Így jutottunk arra az elhatározásra, hogy "hivatalosan" is meg kell alakítani közösségünket. A rendszerváltás hajnalán ez már nem

ütközött igazán ellenállásba. Így jött létre 1989-ben az EKE: *Evangelikusok közössége az Evangéliumért.*

Szolgálatát hangsúlyozottan az egyházon belül végzi. Missziós, evangélizációs és hitmélyítő szolgálatát, mint egy munkaágat, föl is ajánlotta egyházunk vezetőségének 1990. január 3-án. Azóta is önállóan, de egyházunkon belül és annak megújulása érdekében fejtjük ki működésünket. Szolgálatunkat az élő Úr Jézus Krisztusba, mint életünk Urába vetett hittel és Őérette igyekszünk végezni. Szolgáló közösségünk tagjainak száma több mint hatvan. Közösségünk köre kb. 600 lélekre terjed ki.

Bárhová elmegyünk együtt és külön is, ahová meghívást kapunk. Egymás gyülekezeteiben is szolgálunk.

Minden évben megrendezésre kerülő alkalmaink:

Két évkezdő ifjúsági . hétvége, konfirmandus csendeshét, két lelkisegély hét (tavasszal és ősszel), nyáron két ifjúsági hét, két gyermekhét, két családos hét, tavasszal és ősszel egy-egy országos csendesnap, presbiteri hétvége.

Új lehetőség: bibliaiskola

Legújabb szolgálatunk a *Bibliaiskola*. Érezzük a fiatalság és általában az evangélikusság nagy szükségét a keresztyén látás, bölcsesség, életmód, bibliaismeret területén. Két éves Bibliaiskolánkat és a bibliai tanfolyamokat minden korosztálynak szeretettel ajánljuk.

Egy tanév nyolc bibliaiskolai hétvégéből és két teljes hétből, összesen 156 tanítási órából áll. Minden alkalom a piliscsabai Béthel Otthonban kerül megrendezésre. Tananyagként jelöltük meg a *bibliaismeretet, teológiai ismereteket, bibliai erkölcsant, egyház- és missziótörténetet, gyakorlati teológiát.*

Iskolánk bizonyítványt nem állíthat ki, de minden résztvevőnek hasznos ismereteket nyújt majd. Tandíjat nem kérünk, de a szállásért, étkezésért hétvégeként 1600 Ft-ot kell fizetnie a hallgatóknak.

A tanév *1998. szeptemberétől* indul. További információt a következő címen kérhetnek:

EKE Evangéliumi Alapítvány, 1141 Budapest, Egressy út 125. II/4.

[Tartalom](#)

MISSZIÓI NAPTÁR - 1998

alkalmak, melyekre készülhetünk, hívogathatunk, imádkozhatunk értük!

Körzeti missziói napok (gyülekezetek, nemzedékek, családok találkozója...)

Június 6. - Bük

Augusztus 29. - Tállya

Szeptember 19. - Békéscsaba

Országos evangélizáció

Október 17-18. - Deák-tér

Missziói gyermekkonferencia 10-14 éveseknek

Június 14-18. - Alberti Vendégház

Részvételi díj: 2.500 Ft

Kedves Gyermek!

1, 2, HÁROM! Ne ijedjete meg, ezek a számok nem az év végi bizonyítványod érdemjegyei...

Miért számolunk háromig?

- mert harmadszor rendezhetjük meg ezt a tábor

- mert 3 teljes (+ két fél) napunk lesz arra, hogy kinyomozzuk: mit is jelentenek a keresztyén életben

ezek a számok: 1. 2. 3. ?!

Szeretnénk, ha minél többen elindulnátok, újrastartolnátok, továbbfutnátok Jézus versenypályáján!

Jelentkezés június 1-ig az Evangélikus Missziói Központ címén: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.

Tel / fax: 400 3057

Dr. Bálint Zoltán külmissziós előadókörútja

Szeptemberben - meghívás, időpont-egyeztetés az Ev. Missziói Központon keresztül

cím: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38. Tel/fax: 400 3057

EKE (Evangélikusok Közössége az Evangéliumért) KONFERENCIÁK PILISCSABÁN:

júl. 19-25 / aug. 23-29 - felnőtteknek, családosoknak

júl. 26-aug. 1 / aug. 2-8 - fiataloknak

Jelentkezési cím: 1195 Budapest Nagy Sándor u. 41.

[Tartalom](#)

IMAKÉRÉSEK (RAJZ)

Seija Kuronen Marseille-ben dolgozó finn misszionáriusnő rendszeresen küldi imakéréseit a szolgálatát támogató közösségeknek. Ezek közé tartozhatnak az MM Olvasói is! Ne feledkezzünk meg imádságainkban sem a nehéz missziói "terepen" dolgozókról!

A legfrissebb imakérésekből:

- muzulmán nőknek tartott bibliatanulmányok

- hetenkénti és havonként bibliaórák

- új csoportok indulása

- utcai szórólaposztás

- személyes engedelmesség

[Tartalom](#)

